

Posudek oponenta

Novelistika Emilijana Staneva (s ohledem na českou recepci jeho díla)

Bakalářská práce Barbory Kramářové se, jak pregnantně signalizuje titul a podtitul textu, zabývá kvalitami novelistického žánru v pestrém knižním opusu etablovaného bulharského autora Emilijana Staneva. Máme tady co do činění především s problematikou genologickou a částečně také s recepční.

Tvorba Emilijana Staneva se v bulharském prostředí kanonizovala jako kvalita, na kterou reflektuje literárněvědná i čtenářská obec. Jeho rukopis byl nejednou označen za originální, esteticky relevantní a mezi čtenáři oblíbený. Diplomantka tento fakt respektuje a její čtení nesměřuje k dekanonizaci, případně dekonstrukci Stanevova statusu. V půdorysu čtení Barbory Kramářové je možné identifikovat empatii k autorovým textům a respekt k poetologickým řešením, které zvolil. Tato pozice jí však nebrání postihnout v solidních interpretacích charakteristické konstanty jednotlivých textů. Kromě poetologické interpretace, která se produktivně opírá o práci s kategorií postavy (v textu práce často označována taktéž starší terminologií jako hrdina), se diplomantka pokouší konfrontovat také s genologickou problematikou, která ji nutí hledat a nacházet argumenty pro kategorizaci vybraných textů jako novel. Někdy se jí to daří více, jindy méně, ale obecně lze konstatovat, že je její přístup poctivý, a cíle, které si stanovila, jsou naplněny velmi dobře. S distancí bych se postavil k definování novely a povídky jako žánru, který se „svou formou podobá člověku“ (str. 24). Chápu, že s ohledem na proměny žánru a žánrovou elasticitu všech prozaických žánrů, je problematické definovat jakýkoliv žánr, ale řešení Miroslava Petříčka, které diplomantka cituje a částečně se o něj opírá, se mi zdá příliš esejistickým a pro orientaci v genologické problematice nepřesným. Je třeba říct, že autorka se při interpretacích opírá více o definici novely z pera Jiřiny Táborské (viz str. 25), a dle mého názoru dělá dobře. V samotných interpretacích se jako argument pro definování textů jako novelistických objevuje nejvíc dramatismus, který je i dnes ústředním identifikačním znakem novely.

K struktuře práce nemám žádnou připomínku. Po nezbytném úvodu a bazálním představení Stanevovy biografie a tvorby jako celku a kapitole pojednávající o novele jako žánru je gro práce věnováno práci s 5 novelami. Po tomto stěžejním partu následuje ještě pokus kriticky reflektovat recepci Staneva v českém a částečně slovenském prostředí. V části o recepci Staneva v ČR oceňuji kritické nasazení autorky.

Citační norma je na ploše celé práce dodržována v souladu s pravidly psaní bakalářských prací. Pravopisnou normu si nedovolím hodnotit, chci jenom konstatovat, že jsem registroval několik zbytečných překlepů.

Závěrem konstatuji, že pokus kolegyně Kramářové o přiblížení novelistické tvorby Emilijana Staneva je úspěšný a považuji ho za smysluplný. Oceňuji heuristickou preciznost, která je pro české slavistické prostředí charakteristická, aktivní práci s texty Emilijana Staneva a v neposledním řadě je třeba přivítat originalitu práce.

Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením velmi dobře.

V Liptovském Mikuláši, 27. 8. 2013

Mgr. Igor Mikušiak